

Du Phong

**CÓ ANH Ở ĐÂY RỒI
HẠNH PHÚC CŨNG Ở
ĐÂY!**

Thông tin về ebook

Có Anh Ở Đây Rồi Hạnh Phúc Cũng Ở Đây!

Tác giả: Du Phong

Thể loại: Truyện Ngắn

Biên tập: Thái Ngọc Bích

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A4

Ngày xuất bản: 14-September-2017

Tổng số 100 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

GIỚI THIỆU

Tôi sẽ kể về một câu chuyện tình yêu rất đời bình thường bằng thứ ngôn ngữ giản đơn nhất, về những cung bậc cảm xúc mà hầu như ai đã một lần bước qua thương nhớ đều cũng từng nếm trải.

Trọn vẹn cuốn sách này là những suy tư, chiêm nghiệm cất giấu trong sâu thẳm trái tim của những ai đã từng rung động bởi tình yêu.

Gửi tới những tâm hồn vẫn tin vào sự tồn tại của tình yêu và vẫn hằng mong được sống trong êm đềm, hạnh phúc:

"Có anh ở đây rồi, hạnh phúc cũng ở đây!"

CHƯƠNG 2 EM

Nếu một ngày ai đó bỏ em đi...

Hãy mỉm cười và nhìn về phía trước

Cuộc đời mà... làm sao ta biết được

Ai đến rồi đi, ai ở lại đến mãi sau cùng!

Có một thời

Có một thời đôi trai gái đã từng yêu,

Hẹn hò nhiều, ước mong nhiều, rồi chia cắt.

Không phải bởi lửa tình yêu lụi tắt,

Mà bởi đời người nhiều bước ngoặt trái ngang.

Bỗng một ngày tim chợt thấy hoang mang,

Không cảm nhận sự an toàn bên cạnh,

Cái nắm tay chỉ còn toàn nguội lạnh,

Ngoái xung quanh đầy rẫy những nghi ngờ.

Tình chẳng còn hạnh phúc giống trong mơ,

Họ làm khổ nhau bằng mập mờ, ngộ nhận.

Một người vô tâm còn một người im lặng,

Khoảng cách yêu thương cứ thế tách xa dần.

Họ lặng lẽ về bên kiếp độc thân,

Dẫu trong tim ngàn lần mong quay lại.

Nỗi nhớ nhung cứ đêm ngày khắc khoải,
Nhưng can đảm không nhiều nên cứ mãi khô tâm...
Thời gian phủ đời người qua bao lớp rêu phong,
Mỗi lần nhớ đến nhau, họ nghe lòng hơi chạnh.
Có một thời họ coi nhau như định mệnh,
Có một thời, đôi trai gái "đã từng" yêu...

CHƯƠNG 3

THƯ GỬI NGƯỜI YÊU CŨ ĐI LẤY VỢ

Chúc mừng anh ngày lễ tân hôn!
Em ước gì ngày hôm nay không đến,
Bởi giữa chúng mình có bao lời thề nguyện,
Chỉ tiếc bây giờ em chẳng phải cô dâu.
Chúng mình đã yêu nhau mê dại mỗi tình đầu,
Yêu đến tưởng chừng thiếu nhau không sống nổi.
Thế mà chẳng hiểu vì thế gian thay đổi,
Hay bởi đắm say nhiều nên lạc lối xa nhau.
Chúng mình cũng đã im lặng rất lâu,
Trước khi bắt đầu quan tâm nhau như là người quen cũ.
Tưởng năm tháng êm đềm khiến trái tim quên ngủ,
Ai có biết đâu rằng em vẫn cứ đợi yêu.
Em vẫn nhớ về anh rất nhiều, rất nhiều...
Vẫn không quên từng tiếng yêu, lời ước hẹn.
Nhưng anh bây giờ không phải anh trong hoài niệm,
Anh bây giờ là chồng sắp cưới của người ta.
Em mỉm cười nheo đôi mắt lạ xa,
"Em ổn mà, người yêu em tốt lắm!
Chúng ta đều là người may mắn

Đều tìm được bàn tay ấm để nâng niu!"

Anh ngốc khờ, chẳng hiểu được bao nhiêu...

Sự thật là chỉ riêng anh có người yêu mới,

Sự thật là người em yêu sắp làm đám cưới,

Anh ấy hạnh phúc rồi, hạnh phúc cả phần em!

Chúc anh chị một đời mãi ấm êm.

Em sẽ tiếp tục quên mỗi tình đầu dai dẳng,

Bằng những tháng năm sau này dang dẵng,

Bằng cả những ngọt ngào của dĩ vãng hằn sâu...

Tại em chẳng thể yêu ai như vậy được nữa đâu!

CHƯƠNG 4

CỨ MẶC EM ĐI

Cứ mặc em như thế này đi!
Em chẳng cầu xin đôi ánh nhìn thương hại.
Có nước mắt nào mà rơi được mãi,
Đau đến thế nào rồi cũng sẽ quên.
Cứ mặc em một mình với bóng đêm,
Căn phòng vắng và ly rượu đắng,
Em muốn tìm cho mình khoảng lặng,
Em muốn say cho vỡ nát một lần...
Cứ mặc em ở giữa cõi trầm luân,
Bao buồn tủi riêng mình em chịu hết.
Em là cô gái không bao giờ mỏi mệt,
Trái tim em sắp sửa hoá đá rồi...
Cứ mặc em tự chống chọi với đơn côi,
Em chẳng thiết tha điều gì không trọn vẹn,
Em chẳng trông mong những lời hứa hẹn,
Đã đi rồi đừng ngoảnh lại, thế thôi!
Cứ mặc em cứ đến nát môi,
Khi nỗi nhớ ủa về giữa ngày đông giá rét.
Em không cần vòng tay ai hết,

Hai cánh tay em tự sưởi ấm cho mình...

Cứ mặc em với nỗi sợ hãi vô hình,

Em sẽ quen, rồi quên... không sao cả!

Em sẽ đứng dậy từ nơi em vấp ngã,

Cứ mặc em như thế này đi...

CHƯƠNG 5

VÀ RỒI MỌI THỨ CŨNG SẼ QUA THÔI

Trong cuộc đời mỗi con người,
Luôn có một ai đó bước cùng ta một đoạn đường rất ngắn,
Rồi bất chợt rời đi trong thinh lặng,
Bỏ lại đằng sau một ánh nhìn ngơ ngác
và sự nuối tiếc chẳng thể nào gọi tên...
Làm thế nào để tiếp tục quên?
Biết về đâu để nhắc mình thôi nhớ?
Bước lang thang giữa dòng người trên từng con đường nhỏ,
Từng tiếng nói giọng cười cứ ngỡ vẫn cạnh bên.
Đôi lúc ngây ngô muốn quay lại đi tìm,
Nhưng khoảng lặng không tên,
những bước chân tưởng cả đời không rời nửa bước.
Có ngò đâu những điều tưởng vô cùng quen thuộc,
Cứ thế cách xa... rồi cứ thế lặng lẽ, nhạt nhoà...
Đôi lúc chợt khóc oà,
Tiếc cho một quãng đường tưởng dài mà sao quá ngắn...
Tiếc cho cái khoác tay tưởng cả đời sẽ gắn,
Để rồi một ngày chợt nghe vị đắng
khi nghĩ về hai chữ "Cách Xa"...

Và rồi mọi thứ cũng sẽ trôi qua,
 Chỉ có niềm vui và ký ức ngọt ngào đọng lại...
 Một ai đó đã từng tồn tại,
 Một ai đó đã-từng-là-thân-quen-nhất trong suốt cuộc đời này!
 Một ai đó tưởng xa rồi, nhưng vẫn mãi đứng đây...

Có lẽ chúng ta cần học cách bao dung hơn với chính bản thân mình và với những gì không còn thuộc về mình nữa.

Tại sao phải cố chấp siết chặt nỗi buồn chỉ vì những điều không trọn vẹn trong quá khứ, trong khi từng tích tắc của hiện tại đang trôi qua sẽ không bao giờ quay trở lại? Để đến cuối cùng, tất cả những gì còn đọng lại trong trí nhớ chỉ còn toàn nước mắt, dằn vặt, nuối tiếc, xót xa hay sao?

Ai trong đời rồi cũng phải bước qua nỗi buồn để tìm về hạnh phúc. Không theo cách này thì theo cách khác, không với người này thì với người khác.

Chẳng phải cái đích của tình yêu cũng là mong người mình yêu được hạnh phúc hay sao? Nếu bản thân không mang được hạnh phúc cho họ thì chúc phúc cho họ, cũng tốt mà...

CHƯƠNG 6

MỘT MÌNH

Sống một mình, vẫn ổn quá đấy thôi!
Chẳng lạnh lẽo, đơn côi như người ta ca thán.
Khi trái tim và tâm hồn chai sạn,
Chui vỏ ốc suốt đời có lẽ lại hoá hay.
Sống một mình, chẳng bao giờ cần vịn lấy tay ai,
Chẳng sợ bất ngờ bị buông, rồi mất đà, rồi ngã.
Sống một mình, chẳng trông chờ vào bờ vai xa lạ,
Chẳng sợ giật mình, lạc lõng chẳng biết tựa vào đâu...
Sống một mình, có lẽ không bao giờ bị đau,
Không bao giờ phải khóc suốt đêm vì người đến sau, người đến trước...
Bởi không ai lại gần, nên quen dần việc sống không phụ thuộc,
Thứ hạnh phúc "tự mình" là hạnh phúc bền lâu.
Sống một mình, không cần phải "vì anh", "vì em" hay "vì nhau",
Tự mình có thương nỗi mình đâu mà trao trái tim cho người khác giữ!
Bao nhiêu nước mắt, nụ cười trôi qua nhưng chẳng đủ giữ hạnh phúc
bên mình...
Thì cứ âm thầm sống giữa đời như kẻ vô hình,
Cứ lầm lũi mà vui, lặng lẽ thế thôi nhưng yên bình, thanh thản,
Chẳng bao giờ cần "mạnh mẽ" hay "can đảm"

để sống trọn vẹn một kiếp người...

Có lẽ suốt đời chỉ cần một mình thôi!

CHƯƠNG 7

YÊU CHỈNH BẢN THÂN MÌNH

Bước ra từ một mối quan hệ đổ vỡ, đàn ông thường tìm đến những cuộc tình mới để lãng quên, còn phụ nữ lại chọn cho mình cách đắm chìm trong đau khổ triền miên để nuôi hy vọng.

Bao nhiêu ngọt ngào, đắm say bỗng chốc trở thành cơn ác mộng, bao nhiêu mơ ước chợt tan tành, phụ nữ tiếc nuối và làm mọi cách để níu giữ niềm tin, kể cả dằn vặt bản thân mình trong vô vọng. Mặc kệ ai đúng ai sai, họ trách đối phương một, trách bản thân mình mười. Câu cửa miệng của họ luôn là "Tại mình chưa đủ tốt...". Họ tìm mọi cách để trì hoãn việc chấp nhận sự thật rằng mọi thứ đã đi quá xa khỏi tầm tay, mặc cho những người xung quanh có khuyên can thế nào đi nữa. Họ tự thanh minh, tự bào chữa cho sự cố chấp của mình bằng việc trông chờ vào một phép màu viễn vông nào đó, rằng tất cả vẫn chưa thực sự kết thúc, rằng họ còn đâu đó một tia hy vọng cho những điều không bao giờ thành sự thực. Phụ nữ thật ngốc, mà cũng thật đáng thương.

Thời gian trôi qua, đàn ông đã quên và vui bên tình mới, còn phụ nữ vẫn loay hoay giữa quên - nhớ, thù hận - thứ tha, buông xuôi - níu giữ. Khi nỗi nhớ trong tim đông lại thành tảng băng giá buốt, họ không còn quá cuồng nhiệt, không còn muốn tin yêu. Mặc dù trong sâu thẳm bên trong, trái tim họ có thể vẫn còn hướng về ai đó, nhưng tuyệt nhiên không còn rung động nữa.

Có người nói với tôi, cái họ sợ nhất ở một người phụ nữ, đó là nước mắt. Nhưng tôi lại nghĩ khác, phụ nữ trở nên đáng sợ nhất là khi họ thản nhiên bất cần. Khi giọt nước mắt cũng dần trở nên xa xỉ, phụ nữ điềm tĩnh đón nhận mọi biến cố đến trong đời mình một cách vô thức, đó cũng chính là lúc không một người đàn ông nào, dù tốt và chân thành đến đâu đi chăng nữa, có thể lay chuyển được tảng băng giá buốt vây lấy trái tim họ.

Phụ nữ thích tự mình làm khổ mình. Họ lấy sự luy tình của bản thân

làm rào cản ngăn cách mình với thế giới xung quanh. Họ tự cảm thấy có lỗi nếu mình dễ dàng quên đi điều gì đó, dù nó đã chết lâu rồi. Họ không cho phép ai đó lại gần, bởi cái suy nghĩ người này làm đau mình được, có gì người khác lại không? Vậy là chỉ vì một vết thương mà đêm ngày tự đục khoét, rồi lại kêu lên rằng bản thân không còn có thể đón nhận thêm ai nữa, bởi vết thương cũ chưa lành. Một vết thương sẽ lành nếu để nó yên. Phụ nữ, có thể thân nhiên yêu đời, nhưng tuyệt đối không bao giờ được thân nhiên đau khổ.

Tuổi xuân của mỗi người quá ngắn ngủi cho việc dằn vặt và trách móc bản thân. Khuếch đại nỗi đau không mang lại hạnh phúc, chỉ mang lại sự chán chường và thất vọng cho chính mình và những người xung quanh mà thôi. Rồi họ sẽ từ bỏ một kẻ suốt ngày đắm chìm tống những nỗi buồn xưa cũ để đi tìm hạnh phúc của riêng họ, chỉ còn một kẻ cứ mãi buông mình rơi xuống vực thẳm của nỗi tiếc thê lương, không bao giờ chạm đáy.

Phụ nữ nên hiểu được rằng chỉ khi họ biết cách yêu thương chính bản thân mình thì mới xứng đáng được người khác trân trọng. Và bài học đầu tiên của việc yêu thương bản thân, là sống đúng bản chất. Bản chất của phụ nữ là hồn nhiên, lạc quan yêu đời và tin vào hạnh phúc.

Chỉ cần chấp nhận quá khứ, trân trọng hiện tại và tin tưởng vào tương lai, phụ nữ sẽ luôn hạnh phúc với những gì mình xứng đáng được nhận.

CHƯƠNG 8

NGƯỜI TA NÓI

Người ta nói chẳng việc gì phải tìm kiếm tình yêu!
Càng ngóng trông nhiều, tình yêu càng lẫn trốn,
Càng vội vã cho đi thì càng dễ lẫn lộn
Giữa những thứ hao hao mà chẳng phải bao giờ.
Người ta nói chẳng việc gì phải buồn khổ vu vơ
Khi vạn kẻ ngoài kia ai cũng có đôi có cặp,
Chỉ là duyên chưa tới nên mình chưa thể gặp
Người may mắn nhất thế gian ở đâu đó trong đời.
Người ta nói ai rồi cũng hạnh phúc cả thôi!
Sao hạnh phúc của mình xa xôi mờ mịt quá...
Chắc là tại số người yêu mình vất vả,
Phải trải qua gian khó mới được yêu thương mình.
Người ta nói cứ bình thản mà đón đợi bình minh,
Cứ hồn nhiên yêu mình rồi tình yêu sẽ tới,
Ừ thì vẫn vô tư, vẫn chẳng thèm chờ đợi, nhưng cũng muốn lắm rồi... ai
đó để yêu thương!

CHƯƠNG 9

TỰ NHỦ

Tự nhủ lòng: Mình phải mạnh mẽ hơn!
Một chút cô đơn, ai chẳng từng nếm trải,
Có nỗi buồn nào theo ta được mãi,
Có hạnh phúc nào trốn chạy cả đời đâu.
Tự nhủ lòng: Nếu chẳng phải của nhau,
Chấp nhận thương đau, vui lên mà sống.
Cuộc đời này dài rộng,
Một nửa của mình đợi đâu đó đằng xa.
Tự nhủ lòng: Những kỷ niệm đã qua,
Xem tất cả như là điều vô giá!
Dù ngọt ngào, sướng vui hay khổ đau, buồn bã,
Cũng chỉ còn trong dĩ vãng mà thôi.
Tự nhủ lòng: Bình yên sắp đến rồi,
Phía sau một ngày mưa là một ngày nắng ấm,
Trút hơi thở nặng nề, cười thật tươi phấn chấn:
"Hạnh phúc à, tớ đợi cậu, ở đây!"
Tự nhủ lòng: Mình may mắn lắm thay,
Thêm một ngày được sống là một ngày đáng sống!
Cuộc đời này thế mà công bằng lắm,

Biết quý bản thân mình mới xứng đáng được yêu.

Tự nhủ lòng: Đời đẹp biết bao nhiêu!

CHƯƠNG 10

ĐÓN CHỜ HẠNH PHÚC

Tôi vẫn luôn cho rằng những kẻ cô đơn muốn có được hạnh phúc điều đó không đơn giản, nhưng không phải không làm được. Chỉ cần họ học được cách yêu thương chính bản thân mình, lạc quan chờ đợi và sẵn sàng mở lòng đón nhận, hạnh phúc sẽ tự tìm tới khi họ thực sự sẵn sàng.

Có nhiều lý do khiến người ta cảm thấy cô đơn, lạc lõng ở giữa cuộc đời này. Có thể họ kiếm tìm rất lâu mà không sao thấy một nửa của mình như trong tưởng tượng, cũng có thể những nỗi buồn, rạn vỡ trong quá khứ khiến trái tim của họ không còn đầy ắp tin yêu, mà chông chênh bởi nghi ngại, từ đó không dám đón nhận thêm điều gì mới trong đời.

Nhưng có lẽ tất cả nguyên do đều bắt nguồn từ chính nỗi sợ hãi trong trái tim họ, một nỗi sợ hãi mơ hồ kèm theo vô vàn thắc mắc: Liệu đến bao giờ người đó mới xuất hiện? Nếu đón nhận tình cảm từ họ, liệu mình có thể hạnh phúc được như những người xung quanh hay không? Mình sẽ không ngã, không đau, không làm tắt lại vết thương đã cũ chứ? Nếu mình thất bại, sẽ đứng dậy thế nào?...

Quá nhiều thắc mắc, ngò vực để cản trở một tình yêu đang tới. Yêu một người, có cần phải trả lời quá nhiều câu hỏi đến vậy không? Cuộc sống là có hạn, nếu cứ mãi buộc mình trong mớ bòng bong của lý trí, người ta sẽ không thể thành thoi mà đón nhận bất cứ điều gì.

Người nước ngoài có câu "love is blind!". Tình yêu luôn mù quáng, nếu bạn cảm thấy bản thân mình tỉnh táo quá, hãy tự bịt mắt mình lại mà đi. Để rồi "fall in love", ngã vào tình yêu. Bất chợt một lúc nào đó, bạn sẽ nhận ra mình và phải hạnh phúc từ lúc nào không hay, tìm được một nửa của đời mình từ khi nào không biết.

Tôi tin rằng hạnh phúc cũng giống như may mắn, không ngẫu nhiên mà tới, chúng chỉ tới khi bạn đã chuẩn bị một tâm thế sẵn sàng để đón

nhận. Đừng than thở rằng: Trái tim tôi khép cửa rồi, giá bằng rồi, tôi sẽ không thể hạnh phúc như ngày xưa được nữa, hạnh phúc chẳng bao giờ đến với một kẻ như tôi đâu, tất cả muộn rồi kết thúc rồi, tôi sẽ thôi không đợi chờ điều gì nữa...

Gạt hết đi! Mỉm cười thật tươi và nói: "Hạnh phúc à! Tớ đợi cậu, ở đây!"

CHƯƠNG 11 ANH

Anh trả em về

Anh tiễn em đến chỗ này thôi,

Trả em về không người ta lo lắng.

Em đi đi... kéo người ta mắng:

"Cái cô người yêu này thật hư!"

Anh trả em về cuối con phố mùa thu,

Cây hoa sữa bảo anh đừng nắm tay em chặt quá!

Kéo biết đâu có ánh nhìn xa lạ,

Đôi mắt thần thờ, đôi mắt không vui...

Anh trả em về với hạnh phúc lứa đôi,

Thứ hạnh phúc cả đời em hằng ao ước,

Thứ hạnh phúc anh chẳng bao giờ có được,

Hạnh phúc với anh không mang nghĩa tranh giành...

Anh trả em về với ngôi nhà khung cửa sổ màu xanh!

Người ấy đang đợi em cùng nến, hoa và rượu vang trắng...

Em mau về kéo người ta lo lắng,

Anh tiễn em đến chỗ này thôi!

CHƯƠNG 12

LUY TÌNH

Trước đây, tôi có yêu say đắm một người con gái, đến mức tôi nghĩ rằng cả cuộc đời này nếu không phải là em, tôi sẽ chẳng còn thiết tha bất cứ người nào khác. Thế rồi chuyện tình của chúng tôi cũng như bao nhiêu chuyện tình không trọn vẹn ngoài kia, em là người buông tay tôi lại đằng sau, để quay trở về với người yêu cũ, người mà em đã từng tâm sự: "Người đó bỏ rơi em, em hận và sẽ quên, không bao giờ nhớ về họ thêm một lần nào nữa!"

Người đó bỏ rơi em, và giờ đây em bỏ rơi tôi.

Tôi hỏi: "Vậy thời gian qua anh đã là gì của em?". Em dành cho tôi nụ cười pha chút nuối tiếc, và nói: "Anh là người duy nhất mang lại cho em hạnh phúc, còn anh ấy chỉ mang lại cho em toàn nỗi đau. Đơn giản vì em không thể quên, nên em chấp nhận tha thứ cho anh ấy, lần này và cả những lần sau nữa!". Tôi cố gắng nín hỏi: "Liệu anh có còn cơ hội không?". Em trả lời: "Em không biết!".

Tôi mỉm cười méo mó, vì tôi cũng không biết mình nên buồn hay nên vui. Buồn, vì cuối cùng sau bao nhiêu bận rộn, bao nhiêu ước hẹn, em vẫn không chọn tôi, vì em nói rằng sau tất cả những sự cố gắng, bao dung của tôi, em vẫn không quên được người ấy. Còn vui, vì em đã coi quãng thời gian bên tôi là những tháng ngày hạnh phúc nhất. Vì em vẫn không thẳng thừng từ chối cơ hội của tôi, vậy có nghĩa là có thể một ngày nào đó, tôi sẽ lại có em thêm một lần nữa...

Em nói thế, và tôi nhất mực tin thế, không mấy may mắn, hồ nghi. Tôi đã nghĩ là em đáng thương hơn đáng giận. Một người phụ nữ đã phải hạ mình tha thứ cho sự phản bội của người đàn ông, chỉ để trông mong vào sự hồi tâm chuyển ý như lời anh ta hứa hẹn, người phụ nữ ấy ngốc nghếch và đáng thương biết nhường nào...

Tôi tiếp tục những tháng ngày bước bên cạnh em, trong những nỗi nhớ

triền miên, trong những lần em khóc nấc lên vì ai kia thêm những lần phản bội. Tôi hỏi em: "Có đáng phải đại khờ đến như vậy vì một người đàn ông không chung tình hay không?". Sau đó, tôi lại tự hỏi mình: "Có đáng phải mù quáng như vậy vì một người phụ nữ không biết trân trọng mình hay không?".

Chỉ vì một từ "Hạnh phúc" của em, tôi cứ mãi ngóng trông và tin rằng chỉ cần hết lòng đợi, rồi một ngày mệt mỏi, em sẽ dừng và ngoái lại, thấy tôi vẫn bước theo chưa một giây phút nào bỏ cuộc, lúc ấy, em sẽ chọn tôi, sẽ chọn về với hạnh phúc, với thứ bình yên là ước ao cả đời của một người phụ nữ như em. Chỉ là tôi vẫn tin, rằng em bỏ ngỏ cơ hội cho tôi, là vì muốn tôi kiên trì ở cạnh bên và giúp em nhận ra rằng đến một ngày em muốn mình dừng lại, thì ở ngay bên cạnh em vẫn còn đó một người, là tôi.

Nhưn tôi quên mất rằng thứ "Hạnh phúc" mà em có khi còn bên tôi chưa bao giờ bao gồm tình yêu trong đó. Tôi quên rằng em có thể hi sinh trăm ngàn lần vì người đó, nhưng kết quả vẫn là, vì em là người yêu của người ta, nên em có quyền chấp nhận và yêu theo cách người ta muốn, cho dù là một tình yêu đầy hi sinh và đau đớn. Còn tôi, tôi chẳng là gì của em hết, tôi chỉ là kẻ tự huyễn hoặc mình rằng tôi có thể mang lại hạnh phúc cho em. Kì thực, nếu tôi có thể làm như thế, thì em đã không bỏ tôi mà đi, đã không gạt bỏ hết những kỉ niệm giữa tôi và em để về bên những yêu thương toàn là nước mắt.

Cuối cùng, những kẻ thuộc về nhau thì vẫn cứ yêu nhau, theo cái cách mà họ muốn, hoặc họ chọn. Còn tôi, tôi muốn gì? Tôi chọn gì? Và tôi được gì? Những câu hỏi đó cứ xoay lòng vòng trong đầu tôi. Và cuối cùng tôi đã hiểu, cái duy nhất còn ở lại bên tôi chỉ là những mộng tưởng xa vời về những thứ đã, đang và sẽ không bao giờ thành sự thực.

Lẽ ra em nên nói rằng "Em đã từng hạnh phúc bên anh, nhưn giờ mọi thứ đã kết thúc!", rằng "Chúng mình đã xa nhau, nghĩa là không còn cơ hội quay trở về bên nhau lần nữa!"... để tôi hiểu rằng dù cái thứ hạnh phúc kia là thật hay là giả, thì tất cả cũng chỉ là "đã từng", để tôi thôi tự lừa dối mình rằng tôi vẫn còn fias trị khi bước bên cạnh em, bên cạnh tình yêu mù quáng của hai người. Một người yêu mù quáng đã khổ rồi, hai người mù quáng còn khổ hơn, nhưng khổ nhất là khi một người mù quáng vì người kia, còn người kia lại mù quáng vì người khác. Cứ thế, họ dắt nhau vào cái vòng luẩn quẩn không lối thoát, rồi cuối cùng, nước

mắt và hai bàn tay trắng vẫn là những thứ cuối cùng ở lại, chứ không phải là một cái ngoái đầu lại hay một cái giật mình vì "thì ra bấy lâu nay, anh - người luôn âm thầm bước bên cạnh em, mới là hạnh phúc giản đơn nhất, là điều em cần nhất...".

Rốt cuộc, con người ta đến chết vẫn không chừa cái bản tính tham lam.

Em tham lam, vì không muốn mất tôi mà nói những lời ngọt nhạt, để tôi tiếp tục mơ mộng hảo huyền, để tôi cứ thế bước bên em, ngày này qua tháng khác. Để tôi cứ âm thầm tự nhắc bản thân không được từ bỏ hi vọng nơi em, rồi chẳng nhận được gì ngoài những nỗi giằng xé đan xen và sự cô đơn ngày càng nặng nề khiến bản thân tôi gần như ngạt thở.

Tôi tham lam, vì chỉ cần để ý là biết rõ từ trước đến giờ em chưa bao giờ thuộc về tôi, hoặc nếu có, cũng chỉ là cố tỏ ra như thế để ép mình quên đi một mối tình, quên đi một bóng hình khiến mình vừa yêu vừa hận. Thế mà tôi vẫn nhắm mắt bước chân! vẫn không một lần mảy may suy nghĩ, rằng thứ hạnh phúc phải chờ người ta ban phát hoặc đợi người ta đánh rơi rồi nhặt thì chẳng đáng để mình phải mãi đợi mong, chẳng đáng để phải dành biết bao sự cảm thông và hi vọng để một lần được với tay nắm lấy. Thứ hạnh phúc ấy là hạnh phúc đi vay, là hạnh phúc chẳng bao giờ nằm gọn trong lòng bàn tay, là hạnh phúc hảo huyền, đại diện và mù quáng.

Tôi nhận ra rằng, những kẻ đã nói với nhau một lời vĩnh biệt tình yêu, dù với lí do gì đi chăng nữa cũng đừng nên hi vọng nhiều và đừng tham lam quá. Chỉ cần họ trân trọng nhau vừa đủ để không nói lời níu kéo hay cho người khác thêm những hi vọng vào những điều chưa bao giờ là thực, hoặc sẽ không bao giờ thành hiện thực. Và sau một tình yêu, hãy đủ tỉnh táo và khôn ngoan để biết được rằng chẳng có điều gì vô có mà vượt mất khỏi tay, một là nó xứng đáng rơi vỡ, hoặc là, nó chưa bao giờ thực sự thuộc về mình.

Đừng đẩy nhau đến chỗ lụy tình chỉ vì mình quá tham lam và ích kỷ. Nếu thực sự tôn trọng người kia và tôn trọng những thứ đã qua, hãy nhắm mắt để mọi thứ trôi xa, và cầu chúc cho nhau sớm tìm được hạnh phúc. Đó mới là những người sống và yêu bằng một trái tim chân thật, đó mới là người xứng đáng có được hạnh phúc lâu dài.

CHƯƠNG 13

MỐI TÌNH ĐẦU

Có một người con gái đã yêu tôi,
Mối tình đầu thường tuyệt vời, nhưng chết yếu...
Mãi đến sau này tôi mới hiểu,
Những thứ lần đầu luôn để lại hối tiếc bởi chẳng thể vẹn nguyên.
Chúng tôi đã trao nhau những kỉ niệm êm đềm,
Đã từng nghĩ đến tương lai chỉ có riêng hai đứa,
Đã từng hứa cả cuộc đời này sẽ không bên ai nữa,
Rồi cuối cùng ở giữa vẫn chẳng phải tình yêu.
Tại cuộc sống vốn chông chênh mà bão gió quá nhiều,
Tại hai kẻ đại khờ chỉ biết yêu mà chưa hề biết giữ,
Tại mối tình đầu mong manh dễ vỡ,
Hay bởi hạnh phúc nào đang dở mới khó quên?
Lặng lẽ xa rời bởi cái có "hết duyên",
Chúng tôi đi về miền không có nhau bên cạnh.
Hơi ấm ngày nào giờ đổi bằng hơi lạnh,
Hạnh phúc ngày nào thành chúc phúc cho nhau...
Mối tình đầu không nhạt cũng không sâu,
Nhưng sẽ nhớ thật lâu, có lẽ đến suốt đời không quên được.
Và dấu thế nào cũng một lòng nguyện ước,

Ai đó luôn cười hạnh phúc, sống thật vui.

CHƯƠNG 14

CHUYỆN ĐÓ ĐÃ QUA LÂU

"Em là để yêu thôi, có được không?"

Cô ấy đã thì thầm vào tai tôi câu đó,

Khi hai đứa bước cùng nhau trên con phố mùa thu nhạt nhoà bóng đổ...

Tôi mỉm cười đặt nhẹ nụ hôn trên mái tóc bông bênh.

"Không gì có thể chia cắt chúng mình!"

Cô ấy nói với tôi...

...khi cả hai ngồi trên hàng ghế công viên một chiều nắng nhạt.

Tôi ngọt ngào khế hát:

"Mình bên nhau bên nhau mãi thôi!"

"Em sẽ yêu anh đến hết cuộc đời!"

Cô ấy choàng tay ôm cổ tôi...

...khi tôi công cô ấy qua ngọn đồi phía bên kia thảm cỏ

Tôi cười vang khung trời bé nhỏ:

"Hạnh phúc đây này... chứ có xa đâu!"

***

Chuyện đó đã qua lâu...

Thỉnh thoảng tôi vẫn vu vơ nhớ về cô gái ấy!

Tôi bây giờ vẫn vậy,

Vẫn đơn phương thực hiện lời hứa "yêu đến hết cuộc đời",

Vẫn đợi một "tình yêu không gì chia cắt",

Và vẫn tin chắc...

"Em là để yêu thôi..."

CHƯƠNG 15

LỜI HỨA

Trong cuộc đời có biết bao nhiêu lần người ta hứa, và có bao nhiêu phần của những lời hứa đó trở thành hiện thực? Lời hứa như một điều không thể thiếu trong tình yêu, nhưng có lẽ vì không phải tình yêu nào cũng đưa người ta tới bến bờ hạnh phúc, cho nên biết bao nhiêu lời hứa cũng theo sự vụn vỡ của tình yêu mà biến tan đi mãi mãi. Chỉ có những vẩn vương ở lại, đôi lúc bất chợt ủa về trong một phút giây nào không ngờ tới, để rồi người ta lại cười lơ đãng băng qua: "Thuở xưa, có một người từng hẹn thề với mình như thế...".

Khi đắm say trong tình yêu, người ta hay để mặc cho trí tưởng tượng của mình vượt qua tầm kiểm soát của lí trí, để rồi dễ dàng thủ thi cho nhau nghe những lời đường mật, những dự định viễn vông, những niềm tin hão huyền vào một tương lai chưa biết rõ. Người nói có thể nói xong rồi sẽ quên, nhưng người nghe thì sẽ nhớ, đôi khi, họ mang theo suốt cả cuộc đời. Tình yêu luôn đi cùng sự vô tâm và mù quáng. Một người thì cứ nghĩ đơn giản là chỉ cần hiện tại luôn sống trong ngọt ngào và mê mải thế này thì chắc chắn tương lai sẽ tiếp tục là những tháng ngày say trong hạnh phúc, thế là hứa. Còn một người lại nghĩ đơn giản hơn, mù quáng tin vào lời hứa hẹn của kẻ đại khờ bị tình yêu che mắt, thế là âm thầm mang theo sự mong đợi, háo hức bên mình.

Rồi một ngày, khi nhận ra tình yêu không chỉ có nụ cười mà còn có cả nước mắt, hai kẻ đứng xa lạ không còn muốn rót mật vào tai nhau. Thế nhưng có phải nói một lời từ biệt là sẽ quên được đâu. Người ta sẽ nhớ lại rất nhiều thứ gắn liền với nhau, những thứ đã thuộc về quá khứ, trong đó có cả những kỷ niệm và những lời hứa lúc còn mộng mơ. Và đó mới là lúc họ thấy thấm thía sự vô tình và tàn nhẫn của những lời hứa. Một trong những điều khắc nghiệt nhất của thời gian, đó là khiến cho con người lãng quên những niềm vui đã qua một cách dễ dàng, nhưng đối lại, càng làm cho những điều không trọn vẹn trở thành nỗi tiếc, những sự nuối tiếc thích trở về bất chợt và không thể nào quên đi...

Trong tình yêu, đừng hứa hẹn điều gì, bởi tương lai là điều không đoán trước. Ai biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, là chia ly hay hạnh phúc, là bền chặt hay lìa xa. Hãy trao cho nhau trọn vẹn từng tích tắc đang trôi qua bằng tất cả những gì có thể, chứ đừng để một ngày chỉ nhớ về nhau cùng lời hứa nặng trĩu những nuối tiếc bởi chẳng thể thực hiện tới cùng.

Để nếu lỡ một ngày có trở thành người dung, thì cũng là hai người dung thành thán.

CHƯƠNG 16

CÔ ĐƠN

Thế giới này là thế giới của những kẻ cô đơn!

Dường như ai cũng buồn trên con đường chỉ mình mình bước chậm.

Có phải người ta quen phó mặc cuộc đời mình cho duyên may và số phận,

Nên chẳng một lần đủ can đảm để dang tay đón người khác vào lòng...

Người ta cô đơn cả khi yêu ai đó, đúng không?

Khi nhận ra mọi thứ chẳng phải màu hồng như là mình vẫn nghĩ.

Phía sau một tình yêu là những hoài nghi, giận hờn, đố kỵ,

Cuối cùng chỉ còn lại giọt nước mắt khóc cho những tệ ghen, dối trá, lọc lừa...

Chúng ta đều mệt mỏi khi chạy hoài trong vòng xoáy được - thua

Để rồi mỗi đêm về lại thở dài vắt tay lên trán:

Đâu mới là tình thân, còn đâu là bè bạn?

Đâu mới là giới hạn của sự cô đơn vây lấy mọi ngõ ngách trong sâu thẳm tâm hồn?

Chúng ta cô đơn cả khi đứng một mình cùng cái bóng dưới hoàng hôn,

Cả khi nhận được được cái ôm từ những trái tim vô hồn không cùng chung nhịp đập.

Có lẽ bởi chúng ta đã cho đi quá nhiều hồn nhiên và chân thật,

Nhưng chẳng nhận được gì ngoài nỗi thất vọng cứ thế chất chồng lên...

Và thế là cả thế giới này tập quen,
Coi cô đơn như là điều mặc nhiên trong cuộc sống.
Và thế là cả cuộc đời dài rộng,
Người ta vẫn một mình, người ta vẫn... cô đơn!

CHƯƠNG 17

MUỐN

Muốn yêu một người bằng tất cả trái tim,
Dẫu vẫn tìm bao năm nhưng không gặp,
Muốn nắm tay một người thật chặt,
Cứ thế nhân nhá đi cho tới hết đoạn đường.
Muốn có một người để nhớ, để thương,
Để trao hết những vui buồn, ngọt đắng.
Muốn ở bên một người dù sống xô hay biển lặng, cứ thế lặng thầm mà
ngắm thế gian trôi.
Muốn yêu một người đơn giản đến vậy thôi!
Mà hạnh phúc trên đời toàn tắc đường, đến muộn.
Dẫu có đôi khi quá cần nên vay mượn,
Nhưng vẫn ngóng trông hoài thứ hạnh phúc riêng ta.

CHƯƠNG 18

ANH VẪN KIẾM TÌM EM

Em đã đợi anh lâu lắm, phải không?

Anh xin lỗi vì tìm hoài chẳng thấy.

Tình yêu cứ thích trêu đùa mình vậy,

Chạy mãi, chạy hoài mà có gặp được đâu.

Mùa đông này gió buốt lạnh đêm sâu,

Em chịu khó ủ trong chăn cho ấm.

Em nhớ quàng khăn nhữn ngày rét đậm,

Chút nữa thôi, mình sắp thấy nhau rồi.

Những khi buồn, đừng hướng mắt về phía góc trời,

Đừng đứng một mình so vai vì trong lòng nổi cô đơn xâm chiếm.

Anh hứa rồi, anh sẽ mau mau tìm đến,

Sẽ không để em đợi thêm nữa những tháng năm dài.

Anh vẫn kiếm tìm em hôm qua, hôm nay và cả ngày mai,

Trong lúc đợi chờ, em hãy nghe những bản tình ca để ru lòng mình lắng xuống.

Em hãy vui vẻ đón chào bình minh,

và mỉm cười khi thấy một bông hoa nở muộn.

Ngày mình gặp nhau, chắc hẳn nắng sẽ đẹp tươi và biển rất dịu hiền.

Bởi vì cuộc đời đã tạo ra nhân duyên...

Nên người ta rốt cuộc sẽ đến với nhau bằng cách này hay cách khác!

CHƯƠNG 19

GẶP GỠ

Dỗ dành

Cô gái à, em không ổn, đúng không?

Nói tôi biết, đừng để lòng băng giá!

Người ta đến rồi mang đi tất cả?

Em thấy mình đã đủ đáng thương chưa...

Cô gái à, đừng theo dấu vết mưa,

Lật tung hết bốn mùa năm tháng ấy.

Em có đợi chờ, thiết tha đến mấy,

Người ấy cũng không lưu luyến nhớ mong gì...

Cô gái à, đừng khóc nữa, nín đi!

Vấn vương vì những điều không xứng đáng,

Tự nhốt mình vào nỗi buồn vô hạn,

Sẽ được gì ngoài nuôi tiếc không nguôi?

Cô gái à, đến lúc phải buông rồi,

Trả em về lại niềm vui như cũ.

Hãy để đại khò phía sau yên ngủ,

Bước tiếp thôi, hạnh phúc vẫn đang chờ!

CHƯƠNG 20

CÔ GÁI CỦA TÔI ƠI

Cô gái của tôi ơi!
Chuyện cũ đã qua rồi.
Em đừng sầu thêm nữa,
Ngoài trời mưa cứ rơi...
Cô gái của tôi ơi!
Đừng giấu buồn trong mắt,
Nụ cười kia chẳng thật,
Tôi biết em không vui...
Cuộc đời này ngắn lắm!
Đong chi những muộn phiền...
Em chỉ được hạnh phúc,
Em chỉ được bình yên.
Hãy tô son, điểm phấn,
Váy xinh bước xuống đường.
Và rồi em sẽ thấy,
Mình đáng được yêu thương.
Rồi nắng vàng sẽ tới,
Sưởi ấm khắp lưng trời.
Rồi một người sẽ tới,

Sưởi ấm lòng em thôi.
Vậy nên đừng lặng lẽ,
Đứng chun vai giữa đời.
Cô đơn buồn, buồn lắm,
Cô gái của tôi oi!

CHƯƠNG 21

DẶN DÒ

Áo khoác này, mi có thể thay ta
sưởi ấm một người cho nguôi vơi cơn lạnh?
Mùa đông này không có ai bên cạnh,
Chắc hẳn là cô ấy rất cô đơn...
Chiếc khăn ơi, mi có thể làm ơn
quàng thật kín khi ra đường sớm tối?
Gió rét về cô ấy không chịu nổi,
Cô ấy dễ run, dễ ớn khi một mình...
Này hơi đôi giày bé nhỏ xinh xinh,
Hãy đừng quên ủ chân mềm cho ấm!
Cô ấy hay khờ, kệ cho mình lạnh cóng,
Tại chẳng có ai hay trách mắng thôi mà...
Gấu bông này, đừng trốn ở ngoài xa,
Mau chạy tới và ôm cô ấy.
Cô ấy hay buồn và hay che đậy
nỗi cô đơn sau khoé mắt hoen nhoè...
Kim đồng hồ kia chậm quá, mau lên!
Cho qua hết những ngày đông giá buốt.
Cứ chậm rì, sao ta tìm ra được,

Cô ấy muốn yêu, cô ấy muốn yêu rồi...

CHƯƠNG 22

CẢM ƠN

Cảm ơn người vì đã đến bên tôi,
Để tôi thấy mình không còn đơn độc.
Có bờ vai để dựa vào mà khóc,
Bỗng thấy muộn phiền khó nhọc tan đi.
Cảm ơn người vì đã gắng kiên trì,
Ngồi lặng im gõ buồn trong đôi mắt,
Để tôi ngắm đời bằng ánh nhìn trong vắt,
Và nụ cười trên khuôn mặt giãn ra.
Cảm ơn người vì những tháng năm qua,
Cho tôi thấy sự chân thành tồn tại.
Uớc được thanh thoi bên người mãi mãi,
Không nhạt dần và cũng chẳng đậm sâu...
Dẫu biết rằng năm tháng sẽ trôi mau,
Tôi không muốn bắt đầu, rồi kết thúc.
Người không ở bên tôi trong mọi lúc,
Nhưng chớ lặng im khi tôi muốn kiếm tìm.
Hãy cứ âm thầm ở đâu đó, trong tim,
Đừng gọi tên để rồi quên đi mất.
Hãy cứ trao nhau tấm lòng chân thật,

Có người ở bên, tôi đã thấy ấm lòng.

Đừng nhất định là gì đó, được không?

CHƯƠNG 23

EM GIẤU ĐIỀU GÌ TRONG ĐÔI MẮT NÂU

Em giấu điều gì trong đôi mắt nâu?
Anh cố tìm mà không sao hiểu hết,
Có điều gì đối với anh đặc biệt
Đâu đó chút gì da diết, đậm sâu?
Em giấu điều gì trong đôi mắt nâu?
Có phải âu sầu, buồn lo, giận dỗi
Vì những hiểu lầm, hờn ghen nông nổi,
Hay đó chỉ là bối rối, vì yêu?
Anh đã nghĩ về em rất nhiều, rất nhiều,
Dẫu muốn nói bao nhiêu còn không đủ.
Đã bao lần mong trái tim quên ngủ,
Nhưng vẫn âm thầm nín giữ chút niềm tin...
Hai chúng mình cứ lặng lẽ ở bên,
Mối quan hệ không tên, không ràng buộc.
Liệu có một ngày em vô tình cất bước,
Khi anh chưa tìm được câu trả lời...
Em đã giấu điều gì vậy, em ơi,
Sau đôi mắt nâu là những lời chưa nói?

Đến bao giờ em trả lời câu hỏi,
Chúng mình là gì đó của đời nhau?
Em giấu điều gì trong đôi mắt nâu?

CHƯƠNG 24

PHÍA SAU MỘT CÔ GÁI

Phía sau một cô gái

Là gì anh biết không?

Là những tổn thương và cay đắng chất chồng thành câm lặng...

Phía sau một cô gái

Là vết nước dài chạm môi vị mặn,

Là những nụ cười tí mắt như không,

Là tiếng hát vang nghe nhói tận trong lòng,

Nhìn như vậy mà thật không phải vậy...

Phía sau một cô gái

Là khát khao dựa vào một bờ vai tin cậy,

Muốn yên bình thanh thản mà yêu,

Chẳng ước cao xa hay hi vọng quá nhiều,

Nhưng hạnh phúc ở đời thích chơi trò cút bắt...

Phía sau một cô gái

Là cái siết tay thật chặt,

Là những hờn ghen, ích kỷ, hẹp hòi,

Chỉ vì yêu quá mà thôi,

Sợ lạc mất rồi không tìm lại được chính mình lần nữa...

Phía sau một cô gái

Là cái mím môi cho những lần thất hứa,

Cố tự mình bào chữa thanh minh:

"Anh ấy vẫn rất yêu mình!"

Dẫu biết tự lâu rồi chỉ riêng mình ngộ nhận.

Phía sau một cô gái

Là những nỗi buồn lắng sâu thành tội phạm,

Là những nỗi niềm chẳng biết tỏ cùng ai,

Là những mộng lung cứ chạy mãi chạy hoài,

thành vô tận...

Nếu có thể cảm nhận

Những khoảng trống rất dày cô gái giấu phía sau,

Anh sẽ hiểu vì sao

Suốt cuộc đời

Cô ấy tìm một nụ cười đúng nghĩa.

CHƯƠNG 25

Em vẫn thường bảo anh
Rằng cuộc sống xung quanh toàn sóng gió.
Em muốn yên bình ngủ vùi trong góc nhỏ,
Sao cứ thót giật mình bởi sấm chớp, mưa giông...
Em không thích mùa đông
Vì có giấu vào đâu hai bàn tay vẫn cồng,
Chẳng có vòng tay ai đủ ấm
Khiến em quên cái rét lạnh quanh mình.
Em muốn cười thật xinh
Giữa khung trời của riêng em nhỏ bé.
Nhưng em cứ loay hoay trong chính vòng tròn mình vẽ,
Chẳng tìm được cho mình cái có để tự vui.
Hạnh phúc em cần chỉ giản đơn thôi:
Được khóc, được cười như là em vẫn thế,
Không phải cố gồng mình để tỏ ra mạnh mẽ,
Nhưng sống trên đời đâu có dễ, phải không?
Cô gái của anh ơi, ở bên cạnh màu hồng,
Còn trắng, đen và vô vàn màu khác.
Em sẽ thấy buồn khi cuộc đời nhàn nhạt,
Có sóng gió, yên bình để em biết nâng niu.

Em đừng buồn khi chưa thấy tình yêu,
Đừng vội vã ửu mình vào một vòng tay xa lạ,
Có một người đang tìm em hồi hải,
Có một người, bàn tay ấm, sẽ bên em.
Hãy cứ mỉm như vốn là em,
Và hãy khóc như thật là em vậy,
Cứ hồn nhiên giữa vạn điều vô lý ấy,
Hạnh phúc ở cạnh em, gần lắm, rất gần.

CHƯƠNG 26

Đừng yêu người chỉ lặng lẽ đứng nhìn em gục xuống vì tổn thương,
Rồi tự oán trách bản thân không biết đường mang cho người yêu hạnh phúc!
Khi người đàn ông của mình hướng về mình bằng trái tim yếu mềm và bất lực,
Thì còn biết trông đợi vào đâu?
Đừng yêu người khi cần một bờ vai để dựa dẫm mái đầu,
Lại chẳng tìm thấy anh ta đâu cả!
Khi mình chỉ là một trong vô vàn mối bận tâm giữa cuộc đời người ta...
...quay cuồng và ồn ã,
Tốt nhất đừng là yêu!
Đừng yêu người chỉ biết nói lời xin lỗi quá nhiều,
Nhu chỉ để chứng minh một điều: Mình chưa từng được anh ta tôn trọng!
Đừng đại khờ mà chờ mong, trông ngóng,
Vào một ngày mà người ấy hành động, để đem lại hạnh phúc cho em!
Đừng yêu người khi thấy cuộc gọi, tin nhắn từ em,
Chỉ mỉm cười, cất điện thoại rồi tiếp tục cuộc chơi đến thâu đêm suốt sáng!
Khi người sẵn sàng bỏ em một mình và vui vầy bè bạn,
Chắc hẳn trong lòng họ, em phải rất tầm thường...
Đừng yêu người chỉ cười nửa môi khi nhìn lại một con đường,

Người nói về quá khứ đã qua và những người cũ đã xa chỉ bằng sự coi thường xấu xí!

Chính kỷ niệm của mình mà họ còn không mấy may gìn giữ,

Lấy gì để tin rằng họ biết trân trọng hiện tại và tương lai?

Đừng yêu người đối xử với cha mẹ bằng những cái nhếch vai!

Máu mủ còn phôi phai thì người yêu cũng sẽ một ngày thành xa lạ.

Một người con trai yêu mẹ sẽ là một người đàn ông yêu vợ,

Một người con trai vâng lời sẽ là một người bố biết dạy con!

Hãy yêu một người biết yêu em bằng sự đồng điệu trong sâu thẳm tâm hồn,

Người biết nâng niu và giữ lấy yêu thương từ những điều nhỏ nhất,

Người mọi điều đối với em đều xuất phát từ trái tim chân thật,

Người luôn có mặt và lặng lẽ bên em trong mọi lúc em cần.

Hãy yêu một người cho em cảm thấy hơi ấm tình thân,

Cảm thấy em là một phần tong gia đình người ấy.

Hãy yêu người có thể cho em thấy

Một ý chí vươn lên dù gian khó thế nào!

Hãy yêu một người luôn biết gật đầu chào,

Biết nói lời cảm ơn những điều chỉ còn là dĩ vãng!

Bởi đó là người sẽ cho em một tương lai tươi sáng

Cùng hạnh phúc tràn đầy...

Hãy yêu một người mà đến chết cũng không chịu buông bỏ bàn tay!

CHƯƠNG 27

Em chẳng cần yêu ai nữa đâu anh!

Niềm tin trong em đã cạn dần tới đáy.

Bao người yêu nhau rồi cũng xa như vậy,

Dấn bước làm chi khi đã biết kết quả cuối cùng.

Em chẳng muốn nắm tay ai đến cuối con đường.

Em chán ngán rồi những cuộc chia ly giữa ngã ba...

...rồi lại một mình em khóc oà vì quạnh quẽ...

Cứ để em bước đi trên con đường của riêng em đơn lẻ,

Em mệt lắm rồi khi phải mãi ngóng trông!

Em chẳng cần những cái ôm trong giá lạnh mùa đông...

Thà quen với rét căm còn hơn ấm nồng trong vòng tay không chặt!

Người ủ ấm cho em rồi bỏ đi trong phủ phàng lạnh nhạt,

Cái giá lạnh sau yêu thương luôn khiến trái tim đau buốt đến trăm lần...

Em chẳng cần giọt nắng vương ai vút ở ngoài sân!

Trong lòng em đã quen mưa phùn, mưa ngâu và cả mưa rào qua biết bao năm tháng.

Em chẳng cần ai cũng chẳng bao giờ khô hạn,

Em muốn một mình làm bạn với cô đơn!

Em nghĩ chẳng yêu ai như vậy sẽ tốt hơn!

Không phải nghe những lời hứa viễn vông,

cũng chẳng phải ngóng trông những điều không bao giờ thành hiện thực...

Em sẽ tự yêu mình, em biết em làm được,

Anh có hiểu nỗi lòng và "chúc phúc" cho em,

Để em mãi yên bình trong thế giới của riêng em?

CHƯƠNG 28

Anh biết rằng em đã sợ tình yêu,
Dẫu sớm chiều mình bên nhau vui vẻ.
Người ta bảo: Cặp đôi này đẹp đẽ!
Em mỉm cười, nhưng lặng lẽ, xót xa...
Em đã từng... sâu đậm với người ta,
Anh biết là em cố quên nhưng không thể,
Ký ức ngày nào vẫn theo em, âm thầm và lặng lẽ,
Tiếng đồng hồ, tiếng nước nở từng đêm.
Em tìm đến anh như một chốn bình yên,
Để gác lại nỗi niềm trong quá khứ.
Anh cũng muốn là tình đầu lắm chứ!
Nhưng có thể nào hơn nỗi một người dung...
Anh biết mình thương em sâu đậm đến vô cùng,
Dẫu em chưa từng thuộc về anh trọn vẹn.
Không thể khiến em quên một người trong hoài niệm,
Nhưng anh vẫn muốn trọn đời là chỗ dựa của em thôi.
Vì cuộc sống này ngăn ngúi lắm em ơi!
Những thứ đi qua rồi sẽ không thuộc về mình thêm một lần nào nữa...
Nếu em không thể làm theo những gì trái tim mình chọn lựa,
Hãy để hạnh phúc này anh gìn giữ, anh lo.

Thương một người đâu cần những lí do,
Đong đếm những nhận - cho biết bao giờ mới đủ...
Nếu khi nào em nhớ về người cũ,
Hãy tự nhủ: Sau quá khứ, là anh.
Hạnh phúc trên đời quá đổi mong manh,
Anh sẽ giữ, bằng chân thành, em ạ!
Rồi chúng mình sẽ vượt qua tất cả,
Giông bão ở xa rồi, em sẽ thấy bình yên.

CHƯƠNG 29

Chúng mình đừng yêu nhau...

Đừng bắt đầu để rồi mau kết thúc!

Bao kẻ ngoài kia vẫn đêm ngày hạnh phúc,

Chẳng cần đến chữ "Tình"...

Đừng để nước mắt kia làm buồn chuyện chúng mình,

Bờ môi xinh vì giận hờn mà buông lời xa lạ,

Bàn tay cũng thả rời giữa dòng đời hối hả...

Tất cả vì một mối quan hệ không đáng để đổi trao!

Đừng để giữa chúng mình tồn tại cả niềm đau,

Cùng với những dối gian và trăm ngàn hứa hẹn.

Rồi ghen tuông, giận hờn, nguy biến,

Rốt cuộc chẳng còn gì ngoài hối tiếc vì chẳng thể quay đầu...

Chúng mình cứ âm thầm lặng lẽ bước cạnh nhau!

Chẳng hứa sẽ đậm sâu, cứ dài lâu là đủ...

Chẳng cần yêu, chỉ cần không quên nhủ:

"Có ai đó trên đời để nhớ tới là vui!"

Chúng mình chỉ cần là chỗ dựa của nhau thôi!

CHƯƠNG 30

Giữa chúng mình cần có một tình yêu!

Để những chiều cô đơn không một mình xuống phố,

Để những tối buồn tênh không vẩn mình trần trở,

Để nhịp thở sớm bình minh tràn hạnh phúc êm đềm.

Có lẽ chúng mình cần ai đó ở bên

Cần cái nắm tay đủ thân quen cho tim thôi hoang hoải,

Cần nụ cười đủ bao dung để thấy lòng ấm áp sau bao cuốn xoay mê mải,

Cần bờ vai đủ vững chãi để chở che nhau qua giông bão cuộc đời.

Bởi yêu một người đơn giản thế này thôi:

Là bước sóng đôi trên con đường kệ mưa rơi nắng đốt,

Là lặng lẽ thương nhau qua từng ngày dù đắng cay hay mật ngọt,

Là không bao giờ độc bước, bỏ lại một ai đó đằng sau...

Có ai yêu mà không nếm trải thương đau,

Sao phải sợ mất nhau mà lắc đầu từ chối?

Thương nhớ một người nào đâu phải là tội,

Tội của chúng mình là hờ hững để xa cách nhau thêm...

Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi em!

CHƯƠNG 31

Có lẽ chẳng bao giờ anh thương nỗi em đâu!
Khi mỗi ngày trong em nỗi đau lại dày thêm một tắc,
Nỗi sợ hãi khi xưa cứ ùa về, lẫn khuất
Và khát khao yêu cũng lạc mất lâu rồi...
Có lẽ chẳng bao giờ em chạm giấc mơ đôi,
Được hạnh phúc, được cười, được thấy anh ở đó,
Đợi chờ em trên cung đường lá đổ,
Kéo em về phía lòng khi phố bước sang đông.
Quá khứ qua rồi anh có thể cảm thông?
Lấy gì để em tin một ngày anh sẽ không hối hận?
Em chẳng còn ngây thơ, chẳng còn nguyên vẹn
Chẳng thể trao anh tất cả giống ban đầu...
Em có còn gì để xứng với anh đâu!
Tất cả buồn vui em đã trao về người con trai khác.
Đừng đối tốt với em, đừng làm em phải khóc,
Trái tim em quen với lạnh băng rồi...
Em chẳng màng yêu thương nữa, anh ơi!

CHƯƠNG 32

Sát lại gần anh một chút đi em...

Nghe anh nói những điều anh giấu kĩ.

Anh không muốn dối điều gì dù chỉ là trong suy nghĩ,

Anh chỉ muốn chúng mình hiểu nhau thêm một chút nữa thôi...

Anh biết em đã có một quá khứ không vui!

Người đến trước anh - chẳng biết cố ý hay vô tình

đã làm trái tim em vỡ xước...

Người ấy xây trong em tòa lâu đài mơ ước,

Rồi lặng thầm cất bước, bỏ lại bức tường thành vây lấy Công chúa cô đơn.

Anh biết em cũng đã có một thời để nhớ, để thương...

Những trong sáng ngây thơ, em chẳng còn để trao về anh nữa!

Anh biết em đã từng coi một người là một nửa,

Rồi trao hết tất cả những trinh trắng vẹn nguyên mà chẳng tính toán gì...

Anh biết em tạo cho mình cái vỏ bọc xù xì,

Chẳng dám đón nhận tình yêu từ anh - chàng trai đến chậm sau một bước.

Anh biết em sợ nếu một ngày anh biết được,

Quá khứ lắm truân chuyên, anh sẽ lại bận lòng.

Nhưng mình có thể quên quá khứ, được không?

Anh chấp nhận mọi thứ thuộc về em, kể cả nỗi buồn của những ngày

xưa cũ...

Đừng áy náy nữa em, chuyện đã qua xem như là giấc ngủ,

Em đã thức dậy rồi, bên hạnh phúc, bên anh!

Anh biết trái tim em có lẽ vẫn chưa lành,

Nhưng hãy để anh xoa dịu những vết đau đậm sâu, người lạnh lòng bỏ lại.

Người anh yêu là em của hiện tại,

Em xứng đáng được cười, xứng đáng được nâng niu...

Và em vô cùng xứng đáng được yêu!

CHƯƠNG 33

Yêu một cô gái có trái tim mang nhiều vết xước, điều này thật khó, nhưng cũng thật đáng.

Khó, bởi vì với một cô gái đã từng trải qua tổn thương tình cảm, cô ấy học được cách đối diện với tất cả bằng thái độ bình thản nhẹ tênh. Nếu anh trao một món quà bất ngờ hoặc bó hoa lãng mạn cho một cô gái chưa yêu bao giờ, cô ấy sẽ nhảy cẫng lên, reo mừng hạnh phúc hoặc mặt đỏ ửng, ngượng ngùng quay đi. Nhưng với một cô gái không còn ngây thơ nông nổi, cái anh nhận về chỉ là cái nheo mắt và một nụ cười mỉm đầy bí ẩn. Anh sẽ không biết cô ấy giấu gì phía sau đó, là rộn ràng hay phẳng lặng, là hạnh phúc hay bất an.

Khi cãi vã, cô ấy sẽ không kích động, không khóc lóc ầm ĩ hay năn nỉ ỉ ôi. Sự im lặng là vật bất ly thân của những cô gái có trái tim mang nhiều vết xước. Khi anh tức giận, cô ấy sẽ im lặng đứng nhìn anh, không phải thách thức, mà là kiên nhẫn chờ đợi đến khi anh nguôi giận. Khi cô ấy tức giận, cô ấy vẫn im lặng đứng nhìn anh, không phải chán nản, mà là muốn nhờ thời gian trả lời giúp xem cô ấy có yêu anh đủ nhiều để tha thứ hay không. Nhưng nếu anh không đủ bao dung và nhẫn nại với sự lì lợm kia, để rồi nở buông một câu xua đuổi, anh sẽ mất cô ấy ngay lập tức. Bất cần và lạnh lùng là thứ cô ấy không hề thiếu. Có thể cô ấy yêu, yêu rất nhiều, nhưng không có nghĩa là cô ấy làm mọi thứ để níu một người không thiết tha mình, dù chỉ là trong suy nghĩ. Những cô gái đã từng bị tổn thương nhạy cảm và quyết đoán như vậy đấy. Làm cô ấy hạnh phúc thì cô ấy ở bên, khiến cô ấy buồn đau thì cô ấy cất bước, chẳng có điều gì ràng buộc được đâu.

Nhưng, yêu một cô gái có trái tim mang nhiều vết xước cũng thật đáng. Vì cô ấy đủ từng trải và bình lặng để cùng anh đón nhận những điều sắp tới trong tương lai. Nếu đó là khổ đau, cô ấy nhất định không bỏ mặc anh, chỉ cần anh vẫn một lòng hướng về cô ấy, làm bờ vai vững chãi để cô ấy dựa vào. Còn nếu đó là hạnh phúc, thì chính cô ấy, chứ không phải những cô nàng mới biết yêu mong manh dễ vỡ kia, là người biết trân trọng và giúp anh tận hưởng niềm hạnh phúc đó theo cách

bình dị nhất.

Những ánh nhìn trìu mến thân thương, những bữa cơm ấm cúng đậm đà, những phút bình yên đợi mùa trôi qua, những ngày không tên ngủ yên trong lòng nhau ấm áp... Âm thầm như thế, tình yêu với một cô nàng đã kinh qua tổn thương trong quá khứ sẽ giản đơn trôi, dài lâu theo năm tháng.

Nếu anh thật lòng yêu một cô gái đã từng buồn, từng khóc, đừng nói quá nhiều về một tương lai không chắc chắn. Cô gái ấy không thích những ảo vọng, lại càng ghét sự chệnh vênh. Hãy lặng lẽ ở bên, chăm sóc và nâng niu cô ấy bằng chính hai bàn tay anh, rồi anh sẽ cảm nhận được cái ôm của cô ấy, không quá chặt, nhưng đủ vững chắc để đưa anh đi trọn một cuộc tình.

CHƯƠNG 34

Nếu một ngày em muốn khóc thật to,
Những chất chứa trong tim chẳng muốn chờ thời gian
để vỡ tan thành muôn ngàn giọt nước,
Nếu một ngày em gồng mình nhưng chẳng được,
Chỉ muốn thét muốn gào cho thỏa hết những ưu tư...
Nếu một ngày em muốn đứng một mình dưới mưa,
Cho giọt nước mắt hòa rơi trong tiếng khóc của trời mà trôi đi hết...
Nếu một ngày em muốn hét lên đến sức tàn lực kiệt,
Rồi ngủ giấc thật dài không vướng bận hôm qua...
Nếu một ngày em chẳng thể đong thêm nữa những xót xa,
Em chỉ muốn vỡ òa để quên cái mím môi bao lâu rồi, rất chặt...
Nếu một ngày em chẳng còn muốn giấu buồn nơi thẳm sâu đáy mắt,
Mà chỉ muốn bật khóc,
mặc kệ ánh nhìn ngơ ngác xung quanh...
Đó là ngày hạnh phúc, phải không anh?
Khi em cất tiếng khóc ngon lành để trở về là em của ngày nào anh biết...
Khi cô gái trong gương mỉm cười và nói lời từ biệt
Chiếc mặt nạ đáng thương để lại làm cô gái mít ướt, yếu mềm.
Mong là khi đó có một người vẫn còn chờ đợi em...

CHƯƠNG 35

Hay là...

Hay em làm Em Gái của anh đi!

Cho em dỗi hờn trẻ con đồng đánh,

Cho em nghịch ngợm đùa trêu ranh mãnh,

Cho em thút thít để anh dễ dàng.

Nhưng mà như thế quá tội cho anh,

Khi một ngày em tìm được Hoàng Tử của đời em mãi mãi,

Em sẽ quên và vô tình bỏ lại,

Ông anh trai với một tay gấu, một tay búp bê, thơ thần hát một mình.

Hay em làm Bạn Thân của anh đi!

Để anh làm cái thùng phuy cho em trút vui buồn trong cuộc sống,

Để em tìm đến anh những ngày mùa đông lạnh cóng,

Mình sẽ chơi... "đấm nhau", sưởi ấm cái rét vây lấy hai kẻ cô đơn.

Nhưng mà như thế cũng chẳng khá hơn,

Rồi em sẽ yêu, sẽ lấy chồng rồi sinh con đẻ cái,

Anh sẽ bị bỏ lại,

Một mình "đấm nhau" với cái gối chẳng biết chơi đùa...

Chẳng biết để em làm gì cho bớt nghĩ hơn thua,

Để em làm gì để bên anh dài lâu ngày này qua tháng khác...

Để em làm gì để tình cảm giữa chúng ta chẳng bao giờ phai nhạt,

Để em làm gì để em không đi lạc,
Anh chẳng biết phải để em làm gì...
Hay em làm Một Nửa của anh đi!

CHƯƠNG 36

Em có bằng lòng làm bạn gái của anh không?
Anh sẽ tìm cầu vồng để cho em cười thử,
Anh sẽ tặng em những vì sao trước khi đi ngủ,
Anh sẽ nhờ biển hát ru em trong giấc mộng ngọt ngào.
Hay em thử làm bạn gái anh xem sao!
Anh sẽ đưa em vào một khu vườn rất lạ.
Nơi chẳng có bốn mùa Thu Đông Xuân Hạ,
Chỉ có một mùa mang tên gọi "Tình yêu"!
Em có biết không anh muốn nói bao nhiêu,
Muốn trao cho em vô vàn điều vô giá.
Nhưng em cứ nhận lời yêu anh đi đã...
Cứ thử làm bạn gái anh trước đi!
Yêu anh rồi em sẽ chẳng mất gì,
Lại có thêm một người yêu chiều lo lắng.
Có người thương em một mình mưa nắng,
Quyết tâm song hành để che chắn nắng mưa.
Thế em gật đầu làm bạn gái của anh chưa?
Để anh đưa em về khu vườn của riêng anh nhỏ bé!
Nơi say đắm ngọt ngào anh và em tô vẽ
Một bức tranh chung tên "Hạnh phúc chúng mình"!

Rồi anh và em sẽ có một gia đình,
Anh là chồng ngoan còn em là vợ thảo.
Và chúng mình sẽ vượt qua bao giông bão,
Sống với nhau thành bà lão, ông lão... vẫn còn yêu!
Ờ kìa,
Sao còn chưa gọi một tiếng: "Anh yêu"?

CHƯƠNG 37

Xin lỗi...

Anh chẳng ngọt ngào, lãng mạn giống người ta

Ngày nọ ngày kia em không có quà,

Vì anh không thích một ngày chúng nằm yên trong góc nhà cho thời gian phủ bụi...

Xin lỗi...

Anh chẳng biết dỗ dành khi em giận dỗi,

Lời yêu thương anh cũng không nói nổi,

Chỉ biết lặng im giấu suy nghĩ trong đáy mắt còn cào...

Xin lỗi...

Anh không phải người đàn ông thích gây sự ồn ào,

Tỏ tình giữa đám đông hay cùng người mình yêu đuổi bắt nhau khắp phố.

Anh chỉ thích hát thầm em nghe

khi hai đứa nắm tay bước trên con đường nhỏ.

Đơn giản đến mức bình thường đó mới chính là anh...

Xin lỗi...

Anh không thích tham vọng tranh giành,

Ước mơ của anh chỉ là mái nhà đơn sơ bên bờ sông hai hàng liễu rủ,

Tiền bạc ít thôi, cả gia đình yêu thương nhau là đủ!

Chỉ sợ rằng... em thấy thiếu thốn

khi chẳng có được những thứ giống người ta...

Xin lỗi...

Anh không phải là người leo mép ba hoa

Anh chỉ biết yêu và trao cho em những gì trong khả năng mình làm được,

Chỉ biết nắm chặt tay em trên con đường chông chênh phía trước,

Dành cho em cái ôm nhẹ nhàng ấm áp

qua những lạnh giá mùa đông...

Xin lỗi...

Em có muốn yêu anh không?

CHƯƠNG 38

Em muốn một lần đối diện với chiếc gương,
Để em biết con đường mình phải lựa.
Em đã tìm được một nơi nương tựa,
Em muốn tìm về hạnh phúc cùng anh!
Trái tim em tưởng vỡ vụn tan tành,
Bỗng một ngày vì anh mà lành lại.
Em tưởng sự chân thành đã không còn tồn tại,
Anh đã chứng minh anh khác biệt bao người.
Em nhận lời để hai đứa bước chung đôi.
Hãy cho em cả một đời yên ấm
Ngọt đắng, vui buồn cùng nhau tay nắm,
Ta sẽ mang theo hạnh phúc ở bên mình.
Em muốn cùng anh viết một chuyện tình...
... không hồi kết...
Không gì cách ngăn kể cả sống chết,
Mãi bên nhau đến hết kiếp đời này.
Hứa với em lòng sẽ chẳng đổi thay,
Không để mất nhau vì những điều không đáng.
Em không cần quá nhiều điều lãng mạn,
Hãy là anh như em biết, được rồi.

Tình yêu mình mặc kệ tháng năm trôi...

CHƯƠNG 39

Anh chỉ là một chàng trai đơn giản,
Khao khát tình yêu như một lẽ bình thường,
Cần có một người để gọi "người thương",
Tay nắm chặt đến cuối đường không bỏ.
Anh muốn có một khoảng trời nho nhỏ,
Để hai chúng mình che chở cho nhau.
Dù sáng đêm mưa nắng đổi thay màu,
Tình vẫn đậm sâu như ngày đầu em ạ!
Nếu một ngày một trong hai buồn bã,
Bỗng thấy cuộc đời xa lạ chẳng còn vui,
Mình sẽ vững tâm, ai đó ở đây rồi,
Dẫu đắng cay, ngọt bùi cùng san sẻ.
Anh muốn có một gia đình vui vẻ,
Mái ấm nhỏ xinh đầy ắp tiếng cười.
Và chúng mình sẽ chỉ hạnh phúc thôi,
Cứ như vậy toi cuối đời, em nhỉ!

CHƯƠNG 40

Rồi một ngày anh muốn nắm bàn tay,
Khẽ thì thầm: "Lối này, theo anh nhé!"
Từng vết chân in trên nền cát nhẹ,
Em hỏi rằng: "Chúng mình sẽ đi đâu?"
Anh siết chặt tay, gõ xuống mái đầu:
"Chỉ cần có nhau, đến nơi nào chẳng được!"
Em dỗi hờn dừng chân, không chịu bước:
"Em muốn đến chỗ nào thật vui cơ!"
Anh kéo vào lòng tất cả ngây thơ,
Đặt chiếc hôn lên bờ môi run rẩy:
"Thôi được rồi, mình đi về phía ấy!"
Em kiễng chân nhìn theo hướng chỉ tay...
"Phía ấy thì có gì hay?"
Em tò mò lay lay ngón trỏ,
Anh cười hiền ghé tai hỏi nhỏ:
"Có hạnh phúc của riêng mình, em có muốn xem không?"
Em bối rối cười trừ, má ửng hồng...

CHƯƠNG 41

(Thư gửi người-nắm-giữ-hạnh-phúc)

Cô ấy thích một tình yêu giản dị,

Không xa hoa, không sóng gió bão bùng.

Cô ấy thích mặc phong phanh giữa gió rét mùa đông,

Thích ăn kem bạc hà và thích la cà cùng người yêu trên phố...

Cô ấy thích nghe những bản nhạc không lời xưa cũ,

Thích cuộn tròn ngủ nướng đến tận trưa...

Cô ấy thích đứng một mình ngắm mưa,

Nhưng cô ấy cũng thích một bàn tay chọt lùa từ đằng sau ấm áp...

Cô ấy thích cái chạm môi nhẹ nhàng gấp gáp,

Thích vò đầu nghịch tóc rối tung,

Cô ấy thích cái siết tay chẳng chút ngại ngùng,

Khi hai người bước ngang qua con đường đầy xe cộ...

Cô ấy thích huyền thuyên cả ngày về anh chàng mình hâm mộ,

Thích xem phim nhưng chốc lát lại ngủ khì,

Cô ấy thích nấu ăn nhưng chẳng học được món gì,

Nhưng cô ấy vẫn kiên trì nấu cho người yêu cơm khê và thịt cháy...

Cô ấy thích chạy lăng xăng đâu đấy,

Đôi lúc nhớ rất nhiều nhưng sẽ chẳng tìm được cô ấy đâu...

Cũng đừng sốt ruột nếu phải đợi cô ấy lâu,

Cô ấy thích mỗi lần xuất hiện trước mặt người yêu là một lần mình đẹp nhất.

Cô ấy khi yêu có đôi khi ngốc thật,

Nhưng hãy ở bên, lo cho cô ấy hạnh phúc đủ đây.

Đừng để cô ấy một mình với nỗi buồn sau kẽ ngón tay,

Đừng để giọt nước mắt rơi trên bờ môi hao gầy, lạnh giá...

Đừng yêu cô ấy bằng sự hững hờ xa lạ,

Trái tim cô ấy đã vỡ nát một lần rồi...

Cô ấy chỉ cần một vòng tay vừa đủ để ấm thôi,

Đừng giống tôi,

đến rồi đi để rồi suốt đời âm thầm day dứt...

Thật tâm chúc cô ấy và anh một gia đình hạnh phúc!

Ký tên: Người-để-hạnh-phúc-vuột-mất-khỏi-tâm-tay.

CHƯƠNG 42

Cô ấy đã từng hạnh phúc với anh.
Tôi không trách về những điều đã cũ,
Nhưng tôi buồn vì nỗi buồn quá khứ
Dai dẳng đeo đày người con gái tôi yêu.
Ở bên anh cô ấy khác rất nhiều,
Ríu rít tung tăng vui cười chạy nhảy.
Anh đi rồi mang theo cùng hết thảy,
Say đắm, ngọt ngào, khao khát, hồn nhiên.
Về bên tôi cô ấy muốn bình yên,
Nhưng sâu thẳm trái tim luôn gào thét.
Cô ấy nhớ anh nhiều, anh có biết,
Đã bao lần cô ấy thiếp gọi tên.
Cô ấy không còn khóc nữa về đêm,
Nhưng mắt cạn và hay buồn ráo hoảnh.
Cô ấy âm thầm nâng niu bức ảnh,
Khe khẽ khoén môi khi thấy bóng anh cười.
Cô ấy dịu dàng và tốt với tôi,
Nhưng suốt đời sẽ không quên anh được.
Tôi không trách bởi vì tôi biết trước,
Kẻ đến sau không dám ước chi nhiều.

Tôi sẽ ân cần bằng tất cả tình yêu,
Cho cô ấy tháng ngày sau yên ngủ.
Nhưng có một điều cố bao nhiêu không đủ
Cô ấy chẳng bao giờ hạnh phúc giống bên anh.

CHƯƠNG 43

Chàng trai ấy là người em đã chọn ở bên,
Sau ký ức không êm đềm thuộc về anh xa mãi.
Chàng trai ấy sẽ là người sau cùng ở lại,
Nắm tay em đi hết trọn đường đời.
Đó là một chàng trai tuyệt vời!
Người biết làm vui những tổn thương của một thời quá khứ,
Người lặng lẽ ở bên và kiên trì cất giữ,
Những hi vọng mong manh tưởng tắt lịm lâu rồi.
Chàng trai ấy chỉ giản dị vậy thôi,
Chẳng biết trao cho em những lời đường mật,
Nhưng em cảm nhận một tình yêu chân thật,
Giữa những xô bồ vụn vặt hay sóng gió lớn lao.
Anh là người bao cô gái ước ao,
Còn em tự hào là của riêng anh ấy.
Tình yêu em bây giờ chẳng nồng nàn bỏng cháy,
Nhưng da diết ngọt ngào bởi dư vị bao dung.
Chàng trai ấy yêu em yêu say đắm vô cùng,
Người luôn âm thầm lo cho em từng bữa ăn, giấc ngủ.
Em đã yêu anh thế nào cũng không đủ,
Nhưng anh ấy chỉ cần em không bỏ mà đi.

Và em thật chẳng mong muốn cao xa gì,
Chỉ cần một người thương em như vậy.
Em nguyện sẽ một lòng ở bên anh ấy,
Chẳng bao giờ để mất người tốt nhất thế gian.
Vì chàng trai ấy chẳng giống anh, một cơn gió đi hoang,
Người chẳng bao giờ bằng lòng với những gì mình có được.
Em sẽ không vẩn vương tình mà quay đầu cất bước,
Anh là người đến trước, nhưng rồi cuộc, mãi là kẻ về sau...
Em sẽ chẳng bao giờ bỏ anh ấy đi đâu.

CHƯƠNG 44

Ngủ đi thôi...

Em mệt rồi, tựa đầu vào vai anh mà ngủ!

Giọt nước mắt buồn em vô tình đánh rơi

khi nhớ về chuyện cũ

Cứ để nó lặng lẽ trôi.

Ngủ đi thôi...

Có anh chở che rồi!

Đôi vai gầy đung run lên vì lạnh nữa.

Trong giấc mơ em, cánh tay anh sẽ là ánh lửa

Sưởi ấm trái tim tha thiết muốn đập lại từng hồi.

Ngủ đi thôi...

Chuyện ấy đã qua rồi!

Thế là hết một quãng đời gắn liền với người con trai ấy.

Dù buồn đau, dù xót da đến mấy,

Em vẫn phải bước tiếp đoạn đường cùng người đồng hành khác - là anh!

Ngủ đi thôi...

Ngày mai nắng sẽ rất trong xanh,

Em sẽ thức dậy bên cạnh anh và cái siết tay nhẹ nhàng ấm áp,

Ta sẽ đón bình minh bằng nụ hôn chứa đựng bao ngọt ngào, khao khát,

Em sẽ tìm lại được nụ cười của cô gái hạnh phúc - khi soi mình trong gương.

Ngủ ngoan trong lòng anh nhé, yêu thương!

CHƯƠNG 45

Anh không muốn nói em nghe về những điều quá lớn lao,
Về thứ tình yêu ngọt ngào và bao la như biển.
Anh cũng không muốn nói em nghe về tình yêu bất biến,
Sâu thẳm như bầu trời.
Anh chỉ muốn trao em một tình yêu rất đơn giản, rất đời
Như một cái nắm tay giữa phố chật đông người,
Hay một nụ cười bình yên sau cơn lũ,
Mỗi tối về lặng lẽ hát nhau nghe rồi chìm dần vào giấc ngủ,
Như vậy có đủ không?
Anh không hứa sẽ cho em một mái ấm hạnh phúc màu hồng.
Chỉ biết ngay lúc này, em là người anh yêu thương nhiều nhất!
Hạnh phúc trong đời là có người để trao đi trái tim chân thật,
Dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi giữa vạn sự gian dối, xô bồ.
Anh biết mình không thể xoá trong em hết những âu lo,
Không thể giúp em thôi đắn đo hay giày vò về tương lai và quá khứ...
Nhưng anh biết mình có thể cùng em gìn giữ
Những thương, nhớ, tin, yêu trong giây phút hiện tại này.
Có thể một ngày, có thể ngày mai đây,
Chúng mình lạc mất nhau vì những lí do chẳng biết từ đâu tới.
Nhưng dù chuyện gì xảy ra thì anh vẫn muốn nói:

"Cảm ơn rất rất nhiều, vì đã là một phần không thể thiếu...
...của chính cuộc đời nhau!"

CHƯƠNG 46

Em ghét anh nhiều lắm!
Nhưng anh chẳng biết đâu...
Công việc cứ bù đầu,
Chẳng cần em gì hết.
Chắc là anh cũng biết,
Em có đòi gì đâu,
Ngoài thỉnh thoảng bên nhau,
Lang thang ngoài phố xá.
Em vụng về, hay ngã,
Anh phải luôn công, dìu,
Lúc nào cũng phải chiều,
Cả khi em giận dỗi.
Anh là người xin lỗi,
Dẫu có là... em sai.
Anh không được nhắc hoài,
Dù em hay đăng trí.
Mỗi tuần một ngày nghỉ,
Phải dành trọn cho em.
Mua thật nhiều bánh, kem,
Rồi dọn nhà, dọn cửa.

Còn nhiều nhiều điều nữa,
Anh phải nhớ, nghe không?
Đừng để em buồn lòng,
Em yêu anh nhiều lắm!

CHƯƠNG 47

Bài thơ này anh viết tặng cho em,
Kể về những thói quen mặc nhiên trong cuộc sống.
Đọc xong rồi chắc là em xúc động,
Bởi thói quen nào cũng có bóng hình em.
Sự thật là anh không thích ăn kem,
Nhưng tập dần rồi cũng quen, vì rằng em rất thích.
Anh không muốn hẹn hò ngoài công viên tĩnh mịch,
Vì muỗi đốt quá trời, nhưng em thích thì được thôi!
Sự thật là anh không thể nuốt trôi,
Món bán đúc hàm xương em vẫn thường chế biến. Nhưng vì món ăn
người mình yêu thể hiện,
Dẫu nước mắt ngấn dài anh vẫn cố để em vui.
Sự thật là anh chỉ thích bóng đá thôi,
Anh chán ngấy rồi những bộ phim sụt mướt...
Nhưng chẳng nỡ lòng nào nhìn má em đầm nước,
Thế là tự nhủ lòng vui vẻ ngồi cạnh lau.
Sự thật là... em sẽ chẳng tin đâu!
Anh đã bắt đầu yêu những bản tình ca lãng mạn,
Để nếu chẳng biết làm gì giúp nỗi buồn em vui cạn,
Anh sẽ ôm đàn và hát để em quên.

Anh sẽ tập thêm vô vàn những thói quen,
Để hoà mình vào thế giới của riêng em bé nhỏ.
Và sẽ chẳng bao giờ anh đành tâm buông bỏ,
Thói quen lớn nhất đời...

...là muôn thuở yêu mãi một mình em!

Em yêu của anh...

Lại thêm một ngày cả thế giới tị ganh vì mình thương nhau nhiều quá!
Nhưng hãy tin rằng hạnh phúc ngày hôm nay chưa phải là tất cả
Mỗi ngày trôi qua sẽ là món quà quý giá để nếu ta biết trân trọng nhau
nhiều...

Ngủ ngoan nhé, tình yêu...

Sớm mai thức dậy anh sẽ thương em nhiều hơn một chút
Và chúng mình sẽ không xa rời nhau dù chỉ trong giây phút
Có anh ở đây rồi, hạnh phúc cũng ở đây...

CHƯƠNG 48

Hạnh phúc đến thế này thì biết phải làm sao?
Chúng mình cứ yêu nhau ngọt ngào như thanh kẹo!
Chúng mình cứ bên nhau êm đềm như câu chuyện
Công chúa ngủ trong rừng yêu... Hoàng tử Cóc "đẹp trai"!
Chúng mình cứ bên nhau say đắm thế này hoài,
Anh có chán không anh? Em thì chưa thấy chán...
Hay là để em thêm một chút lãng mạn,
Một chút hiếu lắm, giận dỗi để yêu hơn?
Hạnh phúc đến thế này, việc gì phai chơi với cô đơn.
Chỉ cần được cạnh nhau, kệ vui buồn, anh nhi!
Có những ngày bước bên anh, em nghĩ:
"Cuộc sống cứ vậy hoài thì viên mãn biết bao!"
Hạnh phúc này là điều cả đời em mong muốn, ước ao!
Hứa với em, đừng bao giờ để tình yêu cũ kĩ...
Hứa với em, suốt đời này anh chỉ
Yêu mãi mãi một người, là Công chúa nhỏ của anh thôi!
Và em cũng yêu Hoàng tử của em nhất trên đời!

CHƯƠNG 49

Mẹ ơi...

Con đã tìm được một nửa của đời mình!

Thứ hạnh phúc nhỏ xinh đang nảy mầm, kết trái.

Con muốn gạt bỏ tổn thương để vươn tay ra hái,

Mang nụ cười về cất lại vào tim.

Cuối cùng thì sau tháng ngày chỉ khóc với lặng im,

Chỉ biết ghì chặt bàn tay, giấu hờn trong đôi mắt,

Đã có một người đến bên con và âm thầm góp nhặt,

Những sợ hãi, lằng lo, lằng lẽ đặt bên thềm.

Anh ấy là chàng trai có nụ cười hiền,

Có má lúm đồng tiền và thích sơ mi trắng,

Anh ấy hay vỗ về con bằng sự dịu dàng sâu lắng,

Hoặc ôm con vào lòng khe khẽ hát tình ca.

Tình yêu của anh ấy không ồn ào, cũng chẳng rộng bao la,

Nhưng trái tim anh ấy gửi trao về riêng con, mẹ ạ.

Anh ấy cho con một khoảng trời bình yên rất lạ,

Và đưa lưng gánh hết mọi giông tố cuộc đời.

Con nhận ra mình chẳng cần ai trao tặng cả bầu trời,

Con cũng qua cái thời cùng người yêu đứng tắm mưa, vầy nước,

Anh ấy là người nghiêng ô che mái đầu con khỏi ướt,

Có anh ở bên rồi, con chẳng ao ước điều gì cao xa.
Và mẹ hãy yên lòng khi năm tháng trôi qua,
Con gái mẹ sẽ đắm chìm trong miền man hạnh phúc.
Mẹ hãy mỉm cười gửi tới con lời chúc,
Sẽ mãi được bình yên trong hơi ấm vòng tay anh.
Mẹ biết rằng con đang rất đắm say,
Tình yêu ấy luôn nồng nàn mãnh liệt.
Chàng trai ấy dịu dàng và tha thiết,
Như chuyện một thời mẹ biết mình yêu.
Mẹ cũng từng mơ mộng đến bao điều,
Hạnh phúc dài lâu rồi bên nhau mãi mãi.
Mẹ cũng một thời yêu trong sợ hãi,
Nếu một ngày ai đó bỏ mà đi...
Con gái ơi, mẹ biết có nói gì,
Con đang yêu và sẽ không buồn nhớ.
Nhưng mẹ mong con đừng bỏ ngỡ,
Nếu vô tình chân có lỡ giẫm gai.
Nếu một ngày con phát hiện vòng tay ai,
Chẳng ấm nồng như là con vẫn nghĩ.
Chuyện tình yêu cũng không còn thi vị,
Mọi thứ nhạt nhòa quên lãng bởi thời gian.
Rồi con thấy lòng ngập những hoang mang,
Có thể có dối gian, hững hờ, xa lạ.
Con chẳng muốn tin vào điều gì nữa cả,

Cuộc sống sao toàn nước mắt, buồn đau...
Và con thấy kẻ nào cũng như nhau,
Con muốn khép tim mình vào, đóng cửa.
Chẳng còn tin thêm một người nào nữa,
Sợ thêm một lần lầm lỡ, đa đoan.
Con gái của mẹ này, dù đi khắp thế gian,
Sẽ chẳng thấy ai yêu con nhiều cho đủ.
Chẳng có điều gì mang tên vĩnh cửu,
Hạnh phúc chỉ là con tự biết thương thân.
Nếu có yêu ai hãy giữ lại một phần,
Để niềm tin lại nảy mầm sau cơn bão.
Hãy yêu hết lòng nhưng luôn tỉnh táo,
Để biết mình cần nắm giữ, hay buông.
Chuyện tình thường vui, nhưng cái kết lại hay buồn,
Đừng khổ tâm nếu một ngày gai đâm con chảy máu.
Điều cuối cùng mẹ mong con hiểu thấu:
Sau lưng con, ngày buồn nhất đã qua rồi...
Và hãy rộng mở lòng đón phía trước: Ngày vui!
Có những điều cháu không thể nói ra
Chỉ biết gửi vào đôi ba câu chữ
Muốn nói nhiều nhưng tự tin không đủ
Mong cô hiểu hết tâm sự một... chàng khờ...
Cháu thật lòng thương con gái của cô!

Tự bao giờ cháu cũng không biết nữa.
Bỗng một ngày tình yêu tìm gọi cửa,
Chúng cháu hiểu rằng chúng cháu thuộc về nhau.
Tình yêu vừa chớm nở, chưa đậm sâu,
Là cái tựa đầu trên bờ vai bối rối,
Là những chiếc ôm vụng về, nông nổi,
Là giây phút giận hờn, nhưng nhớ, buồn vui...
Em ấy đại khò và ngốc lắm cô ơi!
Chẳng biết tự chăm mình mỗi khi trời trở gió,
Chẳng biết lo toan gì dù là việc nhỏ,
Giữa bão tố cuộc đời, em ấy quá mong manh.
Nhưng cháu thương em, thương rất đổi chân thành,
Cháu muốn là nơi chốn an lành để mình em dựa dẫm.
Cháu sẽ ân cần chở che, chăm bẵm,
Cố gắng hết sức mình đem hạnh phúc đến cho em.
Cháu biết cô lòng lo lắng chẳng hề yên,
Không biết cháu có mang muộn phiền theo kèm đối trá?
Sẽ ra sao nếu cô bé của mình tin nhầm chàng trai lạ?
Cháu có đủ kiên cường, bản lĩnh, che chở được em chẳng?
Nhưng cô ơi cháu muốn nói một điều rằng:
Thời gian sẽ chứng minh cho tấm lòng không thay đổi!
Rồi sẽ tới một ngày cháu trả lời những câu hỏi,
Bằng mái ấm trọn đời hạnh phúc ở bên em!

CHƯƠNG 50

Em buồn

Em thấy buồn vì khoảng cách đôi ta

Dài thêm mãi những lúc mình giận dỗi.

Em cố gắng nhưng làm sao ngăn nổi

Giọt nước trên mi rớt xuống không ngừng.

Em không muốn mình cứ mãi đứng đưng,

Hất nổi buồn của nhau vào bóng tối,

Nghĩ điều gì cũng không tha thiết nói,

Chỉ lặng im chất dần vật quanh mình.

Em biết ngoài kia có những chuyện tình

Kết thúc bởi vô vàn điều nhỏ nhặt.

Khi chẳng màng đưa tay lau nước mắt,

Còn tha thiết gì cùng góp nhặt buồn vui.

Đừng lạnh lùng rời xa cách, anh ơi!

Cho em biết những điều anh giấu kín.

Hãy dỗ dành để cho em nín,

Hãy ôm em để em biết anh cần...

Em muốn quên đi hết những hiều lầm,

Em muốn được anh thì thầm khe khẽ:

"Sau tất cả, anh không hề muốn thế,

Anh yêu em hơn mọi sự trên đời!"

Và giọt nước buồn trên mi mắt ngưng rơi.

Nếu bây giờ được hoán đổi cho nhau,

Anh bước vào thế giới của em và ngược lại,

Em sẽ hiểu vì sao ta cứ mãi

Chẳng bao giờ hiểu hết được người kia.

Anh xin lỗi vì không thể thức khuya,

Cùng em chuyện trò, cùng em tâm sự.

Cùng khóc cùng cười, cùng vô tư lự,

Tại cuộc sống ban ngày hối hả bỏ hơi tai...

Anh xin lỗi vì cứ làm nhảm hoài

Những lời quan tâm tưởng chừng vô nghĩa lý.

"Em ăn gì, mấy giờ em ngủ nhỉ?"

Tại chẳng biết thế nào để voi bớt lảng lo.

Anh xin lỗi vì lảm lúc đôi co,

Khiến em buồn, bảo rằng anh khó tính.

Chẳng biết rằng con gái thì ưa nịnh,

Nhưng anh thật lòng không muốn thấy em hư.

Anh xin lỗi vì giấu những suy tư,

Chẳng bao giờ ngồi bên em thổ lộ.

Nhưng để em bận lòng, anh sợ,

Anh có thể tự mình gánh vác mọi lo toan.

Anh xin lỗi vì đã quá cầu toàn,

Luôn bắt em làm điều này, điều nọ.

Đổi thay vì một người với em là quá khó,
Nhưng để yêu em anh đã khác rất nhiều.
Chỉ bởi chúng mình đã lỡ trót yêu
Nên có nhiều điều phải cùng nhau cố gắng.
Dẫu hai tâm hồn khác xa nhau nhiều lắm,
Nhưng chỉ cần đôi tay nắm, không buông.
Rồi chúng mình sẽ thấu hiểu nhau hơn,
Anh tin một ngày nỗi buồn không theo ta nữa.
Hạnh phúc ngọt ngào đến bên hiên gõ cửa,
Hai thế giới âm thầm hòa lẫn làm một thôi.
Rồi cứ thế bên nhau mình bước hết đường đời...
Em đâu muốn chúng mình cứ im lặng xa nhau
Để tình yêu chết dần bằng những điều nhỏ nhất
Niềm tin héo gầy dẫu đầy nơi sóng mắt
Mà nỗi đau từng ngày vẫn quặn thắt trái tim.
Trải qua bao lâu mới có thể kiếm tìm
Gặp được nhau giữa muôn vàn người lạ
Sao lại để giận hờn làm băng giá
Những yêu thương một thời từng vất vả dựng xây.
Em sợ chúng mình chẳng còn nữa đắm say
Chẳng còn muốn ngất ngây trong nụ hôn nồng ấm
Một bàn tay chực buông một bàn tay chờ nắm
Hạnh phúc tưởng gần mà xa lắm, anh ơi!

Em sợ chúng mình chẳng tha thiết nữa rồi
Đã quen với đơn côi và chẳng cần nhau nữa
Em sợ những niềm tin đã dần tàn đóm lửa
Hai đứa chẳng màng nhen nhóm lại vì nhau.
Em không tin cuộc đời có kiếp sau
Cho em làm lại những điều từng đã lỡ
Nên chén tình yêu xin đừng làm roi vỡ
Đừng để chuyện chúng mình thành dang dở, được không?
Có những điều không thật phải không anh?
Giữa chúng mình phải chăng là miễn cưỡng...
Yêu một người thì đâu cần gắng gượng,
Hạnh phúc này, em đâu phải van xin.
Anh đại khờ cố dối để em tin,
Em lặng im giả vờ mình không biết.
Nếu một ngày anh thấy lòng mỏi mệt,
Có khi nào anh nói hết ra không?
Bởi mùa hè chẳng lạnh giống mùa đông,
Vòng tay em ấm nồng nhưng không đủ,
Bởi trái tim anh chưa từng mở cửa,
Em bước vào, cô gái khác chưa ra...
Chẳng thể nào cất bước bỏ đi xa,
Không dám khóc oà vì biết mình ngộ nhận,
Em giấu nỗi buồn và tổn thương sâu đậm,
Trong tiếng cười đùa chua chát đến tận nhiên...

Có bao giờ anh hiểu hết được em,
Yêu cuồng điên, gốc khờ và ngây dại.
Ước một điều anh dối lừa được mãi,
Để em được sống hoài trong hạnh phúc đi vay.
Chúng mình đừng im lặng với nhau
Đừng để những nỗi đau chất chồng rồi rơi vỡ...
Nếu một ngày không ai cần ai nữa
Tất cả thành "đã lỡ"....
thì sao?
Chúng mình đừng lặng lẽ rời xa nhau
Để hạnh phúc đậm sâu chỉ còn màu u tối.
Ai có lỗi lầm, còn ai đem gian dối
Còn nghĩa lý gì khi đã chẳng thiết tha...
Chúng mình có thể ôm chặt lấy nhau mà!
Cho những tổn thương, nỗi buồn se sắt lại.
Nói với nhau rằng tình yêu còn tồn tại
Nếu đủ bao dung, sẽ mãi chẳng xa rời...
Có những điều hạnh phúc nhỏ nhoi thôi,
Nhưng xa mãi chỉ vì không níu giữ...
Đừng để một ngày gọi nhau bằng "Quá khứ"
Bởi có những điều đã cũ
...mà suốt đời không cam...
Anh mất tích rồi em có bận tâm không,

Hay chợ vãn đông và má hồng em vẫn thế?
Em sẽ kiếm tìm anh nơi chân trời góc bể,
Hay sẽ nhủ lòng kệ cho gió bay xa?
Nếu một ngày em bất chợt nhận ra,
Anh chỉ là một chút vui giữa đời em ngắn ngủi,
Có lẽ chẳng cần đi tìm câu hỏi:
Anh mất tích rồi, anh sẽ đi đâu...
Anh tìm lại chúng mình trong ký ức thuộc về nhau,
Tìm lại những đậm sâu của một thời đắm đuối,
Tìm lại chút đắm say của tháng ngày nông nổi,
Gom lại hết ân cần sưởi ấm những thờ ơ...
Anh sẽ giấu mình trong câu hát, vần thơ
Chẳng bao giờ mong em tìm ra nữa!
Nếu chẳng còn nhớ nhau trong từng hơi thở,
Tha thiết nữa làm gì thứ hạnh phúc rét căm...
Anh mất tích rồi, em sẽ chẳng bận tâm...
Buồn nhất trong tình yêu là khoảnh khắc bất chợt nhận ra người mình
yêu đã đổi thay từ bao giờ không biết.
Không còn thích vị cà phê ngày xưa nữa.
Không còn muốn nghe những bài nhạc chung nữa.
Không còn thiết tha những cái ôm thật chặt nữa.
Không còn giữ được sợi dây đồng cảm đã từng rất khăng khít nữa.
Tất cả vẹn nguyên, giờ đây chỉ còn một nửa. Một nửa lạnh lẽ. Một nửa
chông chênh. Làm sao không hằng hụt khi vô tình phát hiện ra bấy lâu
nay chỉ có một mình mình là cố gắng, chỉ có một mình mình ảo tưởng.

Vẫn biết ai rồi cũng khác, nhưng cái khoảnh khắc đưa bàn tay ra chờ nắm để rồi hẫng hụt giữa không trung sao mà nghẹn lòng đến thế...

Những tin nhắn không hồi đáp, những cuộc gọi đổ chuông kéo dài, những lời trì hoãn gặp mặt, những thái độ ơ hờ... tất cả, không đem lại một cái kết đột ngột, nhưng đem lại một nỗi bất an và sợ hãi mơ hồ, triền miên không lối thoát. Giá như cứ một lời rồi kết thúc, còn hơn...

Ngày qua ngày, nghi ngờ cứ thế đan xen, niềm tin cứ thế vơi cạn. Bởi vậy mới nói, nỗi đau là thứ âm ỉ, thấm lâu hơn một vết cứa đứt khoát lạnh lòng.

Buồn nhất trong tình yêu là khi phải "lặng lẽ chờ đợi để dần thành người dưng"...

Cứ nghĩ rằng yêu thì sẽ thật vui,

Khi yêu rồi mới biết nụ cười chỉ là điều xa xỉ!

Có những ngày u buồn ta ngẫm nghĩ:

Giá ngày xưa đừng khờ dại quá nhiều...

Giá ngày xưa đừng vội vã gặt đầu yêu,

Có phải bây giờ không có bao nhiêu điều tiếc nuối.

Dòng đời chẳng lặng yên, tình người mau thay đổi,

Thứ hạnh phúc êm đềm chẳng giữ nổi được lâu.

Nào phải ai yêu rồi cũng biết trân trọng nhau,

Khi say đắm nhạt màu, còn đâu mà thắm đượm.

Khi những gì người dành cho ta chỉ là một "tình-yêu-vay-mượn",

Có lẽ nên trả về...

Có lẽ nên bỏ thói quen tin vào những hẹn thề,

Bởi lời hứa dù chắc chắn đến đâu cũng chỉ là lời nói.

Lời nói buông ra rồi thì làm sao giữ nổi,

Gió sẽ thổi bay đi...

Và cuối cùng sau một tình yêu ta còn lại những gì?

Ngoài trách số phận trêu đùa, hận bản thân mình quá ngốc.

Giữa cuộc sống bon chen, giữa đường đời ngang dọc,

Riêng mình mình cô độc, tự thương lấy mình thôi...

Vì chẳng mấy ai trên đời yêu rồi vẫn thấy vui.

(Có những tình yêu mãi là điều dang dở...)

Rốt cuộc thì hai đứa vẫn xa nhau,

Sau những đêm sâu giờ chỉ còn khoảng trống.

Rồi thì cả hai đều phải tiếp tục sống,

Những tháng ngày chẳng có người kia.

Sau những giọt nước mắt đêm khuya,

Ta vẫn phải tìm về nơi có nắng.

Dẫu biết ly cà phê chỉ toàn là vị đắng,

Vẫn uống cạn một lần rồi lặng lẽ quên đi..

Những tưởng chẳng bao giờ có chuyện chia ly

Rốt cuộc thì cũng xa chẳng vì điều gì cả.

Ai trong đời không một lần thành xa lạ,

Ai không một lần từ già rồi tập quen.

Đã từng có với nhau những kỉ niệm êm đềm,

Rồi những ký ức không tên cũng chẳng dày thêm nữa.

Bờ vai một người chẳng còn một người tựa,

Vết thương hai người tự chữa bởi thời gian.

Có thể một ngày thả nổi nhớ đi hoang,

Ta gặp lại nhau giữa muôn vàn lối rẽ
Mong rằng chúng mình đều mỉm cười vui vẻ,
Ôn lại ngọt ngào của quá khứ đã xa...